

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
HERCEGOVAČKO-NERETVANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U MOSTARU
Broj: 58 0 Rs 115120 22 Rsž 2
Mostar, 25. 8. 2022. godine

Kantonalni sud u Mostaru, u vijeću sastavljenom od sudija: Zoran Krtalić, predsjednik vijeća, Tatjana Mijatović i Vera Sudar, članovi vijeća, u parničnom postupku tužioca - -----, Radišići b.b, Ljubuški, koga zastupa punomoćnik Jerko Čilić, advokat iz Ljubuškog, protiv tuženog „Autocentar Tomić“ d.o.o. Mostar, Bišće polje b.b, Mostar, koga zastupa direktor Krešo Raspudić, radi isplate, v.sp. 13.509,82 KM, odlučujući o žalbi tužioca protiv presude Opštinskog suda u Mostaru broj 58 0 Rs 115120 12 Rs od 8. 8. 2016. godine, na sjednici vijeća održanoj 25. 8. 2022. godine, donio je:

PRESUDU

Žalba tužioca se uvažava i prvostepena presuda preinačava tako da je tuženi dužan da tužiocu isplati na ime regresa za 2009, 2010. i 2011. godinu ukupno 1.723,50 KM, sa zakonskom zateznom kamatom: na iznos od 541,00 KM počevši od 15. 10. 2009. godine do isplate, na iznos od 603,00 KM počevši od 15. 10. 2010. godine do isplate i na iznos od 579,50 KM počevši od 15. 10. 2011. godine do isplate.

Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom tuženi je obavezan da isplati tužiocu 7.508,80 KM na ime naknade za prevoz za period od 1. 6. 2009. do 31. 12. 2011. godine, 1.277,52 KM na ime naknade za ishranu za period od 1. 6. 2009. do 31. 12. 2011. godine i 1.712,80 KM na ime parničnih troškova, sve sa određenom zakonskom zateznom kamatom. Tužilac je odbijen sa tužbenim zahtjevom za isplatu 1.723,50 KM na ime manje plaćenog regresa za godišnji odmor za septembar 2009, 2010. i 2011. godinu i za 3.000,00 KM na ime otpremnine.

Odlučujući o žalbama tužioca i tuženog ovaj sud donio je presudu broj 58 0 Rs 115120 16 Rsž od 3. 3. 2021. godine kojom je žalbe stranaka djelomično uvažio i prvostepenu presudu preinačio, tako da je tuženi obavezan da isplati tužiocu otpremninu u iznosu od 3.000,00 KM, a tužilac je odbijen sa tužbenim zahtjevom za isplatu 7.508,80 KM na ime naknade za prevoz. Odbijena je žalba tužioca u odnosu na prvostepenu odluku o regresu za godišnji odmor i prvostepena presuda potvrđena, a odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Odlukom Ustavnog suda BiH broj AP-1007/21 od 8. 6. 2022. godine drugostepena presuda je ukinuta u dijelu kojim je odlučeno o regresu za godišnji odmor i troškovima postupka.

Postupajući po uputstvima Ustavnog suda BiH u ponovnom postupku drugostepeni sud je ponovo ispitao prvostepenu presudu u okviru žalbenih razloga i razloga na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti u smislu čl. 221. Zakona o parničnom postupku¹ (dalje: ZPP), odlučeno je kao u izreci iz sljedećih razloga:

Sporno je da li tužilac ima pravo na isplatu 1.723,50 KM na ime manje plaćenog regresa za godišnji odmor za 2009, 2010. i 2011. godinu.

Odredbom čl. 41. starog Zakona o radu² (dalje: ZOR) propisano je da zaposlenik ima pravo na plaćeni godišnji odmor, da za vrijeme korištenja odmora ima pravo na naknadu plate u visini koju bi ostvario da je radio (čl. 52. st. 3. ZOR). Odredba čl. 45. ZOR propisuje da se radnik ne može odreći prava na godišnji odmor, niti mu se može uskratiti ovo pravo.

Regres se isplaćuje uz naknadu plate i služi za podmirivanje troškova radnika koji nastaju uslijed korištenja godišnjeg odmora, za putovanje, smještaj i sl.

U čl. 19. Opšteg kolektivnog ugovor za teritoriju Federacije BiH³ (dalje: OKU) propisano je da zaposlenik ima pravo na regres za korištenje godišnjeg odmora u visini najmanje 50% prosječne neto plate svih zaposlenih ostvarene kod poslodavca u mjesecu koji prethodi isplati regresa, pod uslovom da poslodavac nije prethodnu poslovnu godinu završio sa gubitkom.

Prema nalazu i mišljenju vještaka finansijske struke tuženi nije obračunao i isplatio regres za predmetne godine, a obračunat primjenom čl. 19. OKU regres za 2009. godinu iznosi 541,00 KM, za 2010. godinu 603,00 KM i za 2011. godinu 579,50 KM, ukupno 1.723,50 KM.

Tužilac je postavio tužbeni zahtjev prema kojem je godišnji odmor sve tri godine koristio u septembru. Tuženi nije osporavao da su ispunjeni uslovi propisani čl. 19. OKU, već je osporavao uopšte primjenu odredbi OKU. Prema čl. 2. OKU njegove odredbe obavezujuće su za sva privredna društva, bez obzira na vlasničku strukturu kapitala u njima, pa se primjenjuje i na tuženog.

Regres se isplaćuje za korištenje godišnjeg odmora, a tog prava tužilac se nije mogao odreći, niti mu ga je tuženi mogao uskratiti, pa prvostepeni sud nije imao zakonsku osnovu da teret dokazivanja činjenice korištenja godišnjeg odmora prebaci na tužioca i u odsustvu dokaza odbije tužbeni zahtjev. Radi navedenog, na osnovi nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke, prvostepena presuda je preinačena i usvojen tužbeni zahtjev za isplatu regresa.

Potraživanje regresa dopijeva prvog dana korištenja godišnjeg odmora, pa je primjenom čl. 324. st. 1. i čl. 277. st. 1. Zakona o obligacionim odnosima⁴ tuženi obavezan da isplati zakonsku zateznu kamatu na godišnje iznose regresa.

Primjenom čl. 386. st. 2. ZPP sud je cijenio uspjeh stranaka u svakoj fazi postupka, pa je prema visini konačno dosuđenog iznosa od 6.001,02 KM i visini potraživanja utvrdio da je u fazi tužbe i odgovora na tužbu uspjeh tužioca 40%, a tuženog 60%, na pripremnom ročištu, odloženom ročištu glavne rasprave 30. 5. 2016. godine i ročištu glavne rasprave 16. 6. 2016. godine: 33% – 67%, a na nastavljenom ročištu glavne rasprave 8. 7. 2016. godine i u žalbenom postupku: 44% – 56%.

¹ „Službene novine Federacije BiH” broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

² „Službene novine Federacije BiH”, br. 43/99, 32/00 i 29/03

³ „Službene novine Federacije BiH” broj 54/05 i 62/08

⁴ “Službeni list SFRJ” broj 29/78, 39/85 i 57/89, „Službeni list R BiH” broj 2/92 i 13/94, „Službene novine Federacije BiH” broj 29/03

Tužilac je tokom čitavog postupka imao manji uspjeh, ali je platio troškove vještačenja u iznosu od 250,00 KM, dok je tuženi imao troškove PDV-a i dolaska na ročište koje je odgođeno, a na koje nije došao punomoćnik tužioca.

Iz navedenog proizilazi da su uspjesi stranka i opravdani troškovi približno jednaki, pa je odlučeno da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Radi izloženog, primjenom čl. 229. tač. 4. ZPP odlučeno je kao u izreci.

Predsjednik vijeća
Zoran Krtalić

KANTONALNI SUD U MOSTARU

Broj: 58 0 Rs 115120 22 Rsž 2

Mostar, 25. 8. 2022. godine

Predsjednik vijeća: Zoran Krtalić

Članovi vijeća: Tatjana Mijatović

Vera Sudar
